

РЕШЕНИЕ

№ 22320

гр. София, 28.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2301** по описа за **2025** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл. 208 - 228 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Делото е образувано по касационна жалба на „Столичен автотранспорт“ ЕАД, представлявано съвместно от С. Й. М. и Л. В. П., чрез адвокат З. срещу Решение № 104/09.01.2025г., постановено по НАХД № № 20241110205428 по описа за 2024 година на СРС, 16-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-2400046/21.03.2024г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С., с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Касаторът сочи, че решението на СРС е незаконосъобразно, поради нарушение на материалния закон и допуснато съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Твърди се, че нарушението е неправилно квалифицирано, тъй като въпросът за продължителността на работното време и почивките при обществения превоз на пътници, извършван по редовни линии, е регламентиран в специална уредба, различна от тази по Наредбата за работното време на лицата, които извършват транспортни дейности в автомобилния транспорт. Излага се още, че неправилно съдът е приел, че липсата на изрично посочване в наказателното постановление на мястото на извършване на нарушението не е съществено процесуално нарушение. Твърди се още, че в решението не е обсъдено оплакването на касатора, че лицето, издало наказателното постановление, не е компетентният административен орган.

Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и отмяна на НП. Моли за присъждане на разноски.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, чрез адвокат М., поддържа жалбата по съображенията подробно изложени в същата.

Ответникът, редовно призован, чрез юрк. Т. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Прокурор Д. от СГП дава заключение за правилност и законосъобразност на първоинстанционното решение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

В производството пред районния съд фактическата обстановка е установена по безспорен начин: при извършване на последваща проверка по спазване на трудовото законодателство в периода 15.02.2024г. до 28.02.2024г. от служители на ДИТ-С. в обект на контрол – поделение Автобусен транспорт – 3 Д., относно изпълнението на предписание № 3, дадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ в Протокол за извършена проверка № ПР 2400676 от 16.01.2024г. На работодателят било предписано да не надвишава средната продължителност на седмичното работно време от 48 часа на лицата, работещи като „шофьор на автобус“ в поделение „Автобусен транспорт - 3 Д.“, на основание чл. 4, ал. 1 от Наредбата. В протокола бил даден срок за изпълнение на предписанието – от 17.01.2024г. В предписанието били констатирани идентични нарушения и предписания, касаещи продължителността на извънредния труд, считано за една година и за един месец.

При последващата проверка било установено, при преглед на работния дневник за месец февруари 2024г., че служителят Б. Г. И., работещ на длъжност „шофьор на автобус“ в поделение „Автобусен транспорт - 3 Д.“ за периода от 05.02.2024г. /понеделник/ до 11.02.2024г. /неделя/, включително, е отработил 53.53 часа за една седмица. Било изчислено, че изрично даденото предписание № 3 в случая е било нарушено на 10.02.2024г., когато е надвишен лимита на продължителността от седмично работно време в размер на 48 часа. В заключение, при проверката било констатирано, че работодателят не бил изпълнил задължителното предписание № 3 от протокола от 16.01.2024г., което било влязло в сила. Така установеното било описано в Протокол за извършена проверка № ПР 2406427 от 28.02.2024г. Протоколът бил връчен на упълномощени представители на дружеството на същата дата.

В тази връзка е прието, че „Столичен автотранспорт“ ЕАД е извършило нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, за което срещу същото е съставен АУАН и въз основа на него, на 21.03.2024г. е издадено процесното НП, с което при идентичност на описание на нарушението и правната му квалификация на „Столичен автотранспорт“ ЕАД, е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 1 500,00 лева на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), който е бил предявен на нарушителя. При съставяне на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП, ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е

извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът „Столичен автотранспорт“ ЕАД е извършил вмененото му нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС.

По делото не се спори, че „Столичен автотранспорт“ ЕАД е работодател по смисъла на §1, т.1 от Допълнителни разпоредби (ДР) на КТ и като такъв участва в трудовите правоотношения, възникващи с наетите от него работници и служители.

Настоящата инстанция приема, че безспорно от приложените по делото доказателства се установява, че „Столичен автотранспорт“ ЕАД не е изпълнило в срок, както и към датата на установяване на нарушението задължителното предписание на Д ”ИТ”, а именно неизпълнение на предписание, с което е указана средната продължителност на седмичното работно време на работещите на длъжност „шофьор на автобус“ в поделение „Автобусен транспорт – 3 Д.“ да не надвишава 48 часа,

Съгласно разпоредбата на чл. 404, ал. 1 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и чл. 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки, като съгласно т. 1 от нормата такива са и задължителните предписания на работодателите. В чл. 405 от КТ е указано, че тези принудителни административни мерки /в т.ч. и задължителните предписания/ подлежат на оспорване по реда на АПК. В този смисъл, дадените задължителни предписания имат характера на индивидуален административен акт и подлежат на самостоятелен контрол. В настоящия случай липсват доказателства, така даденото от контролния орган предписание да е било оспорено, поради което следва да се приеме, че същото е влязло в сила и подлежи на изпълнение. След като не са били изпълнение в указания от контролния орган срок, безспорно „Столичен автотранспорт“ ЕАД, като работодател е осъществил състава на административното нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ, съгласно който текст, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. В случая е определена имуществена санкция от 1 500 лв., който е в законоустановения минимум и не следва да бъде намалена.

Неоснователни са всички възражения относно незаконосъобразността на предписаното и неприложимостта на Наредбата за работното време на лицата, които извършват транспортни дейности в автомобилния транспорт. Както стана ясно и предписанието е индивидуален административен акт, който се обжалва самостоятелно и затова остава извън предмета на настоящото производство. По делото липсват доказателства за оспорването му в срок, поради което правото за това е преклудирано. Същото е влязло в сила и е станало задължително за изпълнение. Фактическият състав на нарушението, за което е наложено процесното наказание, включва като елемент единствено неизпълнение на вече дадено предписание.

Неоснователно е и възражението, че е налице нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, тъй като липсва посочване на мястото на нарушението. Действително, в НП не е отбелязано конкретно място на извършване на нарушението, но доколкото същото се изразява в бездействие, може да се направи обоснован извод, че извършването му е там, където се дължи действието, а именно – седалището на касатора.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 100 лева, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, XXVII-ми касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 104/09.01.2025г., постановено по НАХД № № 20241110205428 по описа за 2024 година на СРС.

ОСЪЖДА „Столичен автотранспорт“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., сумата 100 (сто) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: